

Arrest

**nr. 76 881 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 6 maart 2008, diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 17 februari 2010 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 44 318 van 31 mei 2010 weigerde de Raad eveneens verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Via een op 27 juli 2010 gedateerde brief diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.5. Op 10 augustus 2010 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Torhout de beslissing tot niet in overwegingname van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 september 2010 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster.

1.7. Via een op 1 februari 2011 gedateerde brief diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 maart 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard werd. Deze beslissing, die verzoekster op 4 april 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.02.2011 werd ingediend door:

[M.A.]

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds het jaar 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, attesten van de Nederlandse les voorlegt en de taal vloeiend spreekt, heeft deelgenomen aan een preselectietest Nederlands met het oog op het diploma van tolk en dit attest bijbrengt, een attest van maatschappelijke oriëntatie en een attest van inburgering voorlegt, werkbereid is, werk heeft, haar werkgever tevreden is, een arbeidsovereenkomst, loonbrieven en een wijziging van uurrooster voorlegt en sociale contacten heeft uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 01.06.2010 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 2 jaar en iets minder dan drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Wat betreft de relatie, de samenwoning en de eventuele mogelijkheid tot huwen die betrokkene onderhoudt met de Heer [T.S.] (zijn verblijfskaart wordt voorgelegd); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Het argument van betrokkene dat zij moeilijk naar Armenië kan terugkeren daar dit een einde zou betekenen van de duurzame relatie en gezinsvorming die zij onderhoudt met mijnheer [S.] en dat een terugkeer dus een inbreuk zou betekenen op haar recht op een familiaal en gezinsleven, vormt geen buitengewone omstandigheid.

De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoekster licht haar standpunt als volgt toe:

"De buitengewone omstandigheden, bedoeld in art. 9, 3e lid, Vreemdelingenwet (thans art. 9bis § 1, 1e lid, Vreemdelingenwet) zijn geen omstandigheden van werkelijke overmacht, maar buitengewone omstandigheden die het de asielzoeker bijzonder moeilijk maken naar zijn land van oorsprong terug te keren, om aldaar de aanvraag om machtiging tot langer verblijf in België in te dienen (R.v.St. nr. 93.760).

Om te kunnen spreken van buitengewone omstandigheden, volstaat het dat de asielzoeker aantoont dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is de machtiging tot langer verblijf in België, in zijn land van oorsprong aan te vragen (R.v.St. nr. 51.813).

Elke omstandigheid die een asielverzoeker die zich in België bevindt, verhindert zich naar zijn land van oorsprong te begeven om aldaar de aanvraag om machtiging tot langer verblijf in België in te dienen, dient als een buitengewone omstandigheid beschouwd te worden (RvSt. Nr. 74880).

Indien men een correcte beoordeling gemaakt had van de draagwijdte van het begrip van deze buitengewone omstandigheden, zou men beslist hebben dat verzoekster, gezien haar jarenlange verblijf in België en haar integratie alhier wel degelijk in de buitengewone omstandigheden verkeert die rechtvaardigen dat zij de aanvraag om machtiging tot langer verblijf indient in België, i.p.v. verplicht te worden terug naar Armenië te verhuizen om aldaar haar aanvraag in te dienen. In haar verzoekschrift strekkende tot machtiging tot definitief verblijf heeft verzoekster voldoende aangetoond dat het feit dat zij reeds zeer lange tijd in België verblijft en hier volledig geïntegreerd is, het voor haar bijzonder moeilijk maakt terug naar Armenië te verhuizen om aldaar de aanvraag om machtiging tot definitief verblijf in België in te dienen."

4.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001)

Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed:

[...]

Verzoekster toont niet dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde feitelijke gegevens. Evenmin toont verzoekster aan dat de gemachtigde voor Migratie en Asielbeleid op onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn.

De loutere vaststelling dat verzoekster niet akkoord gaat met de genomen beslissing en een andere mening is toegedaan inzake de beoordeling van de voorliggende feiten, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.”

4.1.3. Er dient te worden gesteld dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure die is voorzien in artikel 9 van dezelfde wet, namelijk via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De Raad merkt op dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met beoordeling van verweerder van de door haar als buitengewone omstandigheden aangebrachte gegevens, doch hiermee niet aantoonde dat verweerder enig reglementaire bepaling heeft geschonden of dat zijn beoordeling kennelijk onredelijk is. De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Zij verschaft volgende toelichting:

“Verzoekster vormt reeds een hele tijd een feitelijk gezin met [S.T.], van Armeense nationaliteit, geboren te Erevan op 6 augustus 1977. Deze laatste is in het vreemdelingenregister ingeschreven.

Verzoekster woont reeds sinds de maand april 2010 met haar partner samen [...]. Zij vormen dus reeds langer dan een jaar een feitelijk gezin, zij hebben een duurzame relatie, zij hebben het vaste voornemen om samen verder door het leven te gaan en zij ondernemen de nodige stappen om in het huwelijk te treden.

Indien verzoekster het land zou moeten verlaten zou er een eind komen aan de feitelijke gezinsvorming en ware dit een grove inmenging in het privé en gezinsleven van verzoekster en haar partner.

Art. 8.2 E.V.R.M. heeft weliswaar een aantal uitzonderingen voorzien op de toepassing van het principe van art. 8.1 E.V.R.M., doch er kan onmogelijk gesteld worden dat het vertrek van verzoekster uit het land noodzakelijk ware in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de

bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Indien men verzoekster, die reeds langer dan een jaar een feitelijk gezin vormde met [S.T.], zou verplichten het land te verlaten, ware dit een uiterst grove inmenging in de uitoefening van haar recht op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven. Dergelijke inmenging is een duidelijke inbreuk op art. 8 E.V.R.M."

4.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Verzoekster verwijst naar haar relatie met dhr. [S.T.] met wie ze sinds april 2010 zou samenwonen en met wie zou de nodige stappen gaat ondernemen om in het huwelijk te treden.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt bovendien aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., 'Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen', T.V.R. 1994. (3). 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan. en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Verzoekster betwist niet dat zij illegaal in het Rijk verblijft. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mag dan ook terecht toepassing maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten (al dan niet in het bijzijn van haar vriend) met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België.

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot [...] de uitoefening van het in art. 8.1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl het langdurig illegaal verblijf onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde.

Verzoeksters bewering dat in de bestreden beslissing geen afweging wordt gemaakt tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de ontwrichting van het gezin van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wordt in de beslissing de relatie met dhr. [S.T.] mee in overweging genomen, doch geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van art. 9bis van de vreemdelingenwet."

4.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster verwijst naar het feit dat zij een feitelijk gezin vormt met een in België verblijvende Armeense man.

Zelfs in de veronderstelling dat verzoekster effectief een gezinsleven heeft met de man met wie zij stelt een relatie te hebben – gegeven dat niet zonder meer kan worden vastgesteld, doch dat niet betwist wordt door verweerder – dan nog moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt of dat het haar onmogelijk gemaakt wordt om een verblijfsrecht in België te verwerven mits zij de in wet voorziene procedures respecteert. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben heeft en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. In dit verband moet opgemerkt worden dat haar partner ook de Armeense nationaliteit bezit. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK